

emedan de fordom hade svarfvade träskålar att sälja.

SKÅLLA, se *Skolla*.

SKÅLLAF, skål-låv, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafsläget *Gyalecta*.

SKÅLNING, f. 2. Arbetet, då man skålar en mast, o. s. v.

SKÅLPRESS, m. 2. Ett slags skrufpress.

SKÅLPUND, n. 3. Vigt = $\frac{1}{20}$ lispund. Kallas äfv. Mark. — *Ss. S-tals*.

SKÅLTOM, a. 2. (sjöt.) *S-t* kallas ett fartyg, när det icke ens är barlastadt.

SKÅP, n. 3. Husgerådssak af trä, innantill med hyllor att derpå lägga, sätta eller ställa hvarjehanda saker, som skola förvaras, samt utvärdigt försedd med dörrar. Bildar sammansättningarna Matskåp, Bokskåp, Klädsåp, m. fl. — *Ss. S-dörr, -lås*.

SKÅPLIPA, f. 1. (pop. o. fam.) Dum och oförskämd qvinna.

SKÅPRÅTTA, f. 1. Råtta, som har sitt tillhåll i ett matskåp. (Talesätt) *Fattig som en s.*, mycket fattig.

SKÅPSMAK, m. sing. Den osmak, viss mat får, då den någon tid stått i skåp.

SKÅR, n. 3. eller

SKÅRA, f. 1. Se *Skura*.

SKÅRE, m. 2. pl. *skårar*. Ett slags skygd för jägare vid andskytte.

SKÅRF, se *Skorf*.

SKÅRIG, a. 2. Som har flera skuror, inskärningar.

SKÅRSA, skårssa, f. 1. (af *Skåra*) Inskärning i huden, gjord med knif, sabel, o. s. v.

SKÅTA, v. n. 1. (sjöt.) Tvinga bladet af en åra genom vattnet, på det sätt, att man för lommen ifrån sig.

SKÅCK, m. 2. (t. *Schecke*) Skäckig häst.

SKÅCKIG, a. 2. (t. *scheckig*) Säges om en häst, som på hvit botten har stora färgade fläckar eller på färgad botten stora hvita fläckar.

SKÅCKTA, se *Skäkta*.

SKÅDDA, f. 1. (sjöt.) Den del af en logg, som flyter på vattnet, bestående af ett stycke trä i form af en $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{6}$ cirkel.

SKÅFTE, n. sing. (af *Skafva*) En art Fräken, skarp med krusade tvårstrimmor, och som nyttjas att dermed polera hvarjehanda arbeten. Equeisetum hyemale. Kallas äfv. Skafgräs, Skurgräs, Skaför.

SKÅFTLINA, f. 1. *S-nor*, en gröfre sort af tågvirke.

SKÅFVIG, a. 2. Full af skäfvor.

SKÅFVOR, f. 1. pl. (af *Skafva*) Benämning på de små vedartade delar, som vid bråkning, häckling eller spinning affalla från lin och hampa. Kan äfv. brukas i singlar.

SKÅGG, n. 3. 1) Håret på en mans haka och kinder. Deraf Hak-, Kindsågg. *Rycka någon i s-et, Afraka s-et. Låta s-et växa. Hafva s. på hakan*, vara i mannaåldern. *Han har knappt s. på hakan*, är ännu mycket ung. (Fam.) *Mumla, tala i s-et*, så sakta, att det icke höres. *Tala ur s-et*, klart och tydligt; (fig.) öppet, rent ut, rätt fram. Se äfv. *Påfve*. — 2) Långa hår, som vissa djur hafva under nedra käften eller på hvardera sidan om nosen eller snytet, t. ex. på en bock, en apa. Se äfv. *Barder*. — 3) (bot.) Växthår, när de sitta knippvis förenade, mest i spetsen af något visst organ. — 4) (skepp.) Vid förstäfven fastbulade trästycken, som uppbara galionsbilden. — 5) Se *Takskågg*. — *Ss. S-lös, -löshet*.

SKÅGGA, v. a. 1. (fam.) Stryka hakan emot huden på en person, då skägget efter afrakning hunnit växa något litet, så att det kännes hvasst. SKÅGGBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Borste till skäggets putsande.

SKÅGGBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. 1) Botten för skäggväxten. — 2) Det efter rakning återväxande skägget, medan det ännu är helt kort.

SKÅGGFINNE, m. 2. pl. — *finnar*. Finne på huden, der skägg växer, isynn. på hakan.

SKÅGGFJUN, n. 3. Det fina, krusiga fjun, hvilket först visar sig såsom tecken till skäggväxt.

SKÅGG-GUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. (fam.) Skäggig gubbe.

SKÅGGHVETE, n. sing. En sort hvete med agnborst och en hårtofs i kornets tjockända.

SKÅGGHÅR, n. 3. Hårstrå i skägg.

SKÅGGIG, a. 2. Som har skägg. *En s. gubbe. — Skäggighet*, f. 3.

SKÅGGKARP, m. 2. Fisk af Cyprinsläget, två fot lång med fyra skäggtrådar. *Cyprinus Barbus*.

SKÅGGLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafsläget *Alectoria*.

SKÅGGMES, m. 2. En fågel af Messläget med långa murrhår. *Parus biarmicus*.

SKÅGGMUSSLA, f. 1. Se *Långhals*.

SKÅGGOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Ett slags fordom bruklig stridsyx, rättare kallad Skäggyxa.

SKÅGGSIMPA, f. 1. Fisk af Simporas släkte, sex tum lång, munnen betäckt med åttkantiga fjäll. *Cottus cataphractus*.

SKÅKTA, f. 1. 1) Se *Skäkträ*. — 2) (ford.) Ett slags stor och bred pil.

SKÅKTA, v. a. 1. Fullkomna afsöndringen af träämnet i lin eller hampa genom att slå det med ett skäkträ eller föra det under en särskilt dertill inrättad maskin. — *Skäktande*, n. 4. o. *Skäktning*, f. 2.

SKÅKTARE, m. 3. En, som skäktar lin eller hampa.

SKÅKTKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*, eller

SKÅKTRÄ, n. 4. Bredt träsvärd, hvarmed lin och hampa skäktas.

SKÅL, n. 3. I. (af *Skilja*) Se *Vägskål*.

SKÅL, m. 2. II. (i fornspråket *Selur*) Ett slägte af de Femfotade däggdjuren, med kort svans och hundlikt hufvud, i hafvet. *Phoca*. — *Ss. S-fångare, -fångst, -skinn, -unge*. Anm. Skrefs fordom *Skäl, Sjal*, nu allmänt *Skål*, af några få *Skjal*: uttalas i skärgården *Säl*.

SKÅL, n. 3. III. (af *Skilja*) Betydde ursprungl. Skilnad (deraf *Vägskål, Bolstada skål*), äfvensom Förnuft, förstånd (deraf *Skålig*). I sednare mening bibehålles ännu uttrycket: *Skick och s.*, se *Skick*. 1) Det, hvarpå man stöder en sats, en mening, ett påstående, yttrande, utlåtande, o. s. v. *Ansåra sina s. Hans s. till afslag voro... Jag vill höra dina s. till det påståendet. Gifva s. för sin mening*, anfordra, framställa skäl derför. *Taga s.*, höra och godkänna grundade skäl. *Gifva och taga s. Han tager ej s. — Syn. Argument, Grund. — 2) Orsak, anledning. Han hade s. till detta handlings-sätt. Det gjorde han med allt s. Jag säger det icke utan s. Man har s. att tvifla. Af hvad s. gör du det? Af det s-et, att... Ha s. att vara nöjd. Med eller utan s. piskar han dem. På goda s. misstror jag honom. Han gör det ej utan gilliga s. Ur det s-et att... af det skålet att. (Fam.) Det har sina*